

רע"פ 458/15 - אמנון מחבוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 458/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אמנון מחבוש

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 30.12.2014, בעפ"ת 319660-10-14, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 319660-10-14, מיום 30.12.2014, אשר בגדרו התקבל ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת הבכירה א' וישקין), בת"ד 533-05-11, מיום 16.9.2014.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה על-ידי המבקש בקשה לעיכוב עונש המאסר, לריצוי בפועל, שהושת עליו.

עמוד 1

בהחלטתי מיום 20.1.2015, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, בו נטען כי ביום 17.10.2009, נהג המבקש ברכבו ברשלנות, סטה לשול הימני של הדרך, והתנגש ברכב פרטי שעמד במקום. כתוצאה מן ההתנגשות נפגע נהג הרכב הפרטי, ונגרמו לו חבלות קשות, אשר הצריכו, בין היתר, קטיעה של כף רגלו. נוסעים נוספים נחבלו, ושני כלי הרכב המעורבים ניזוקו.

3. בסיומו של הליך הוכחות, קבע בית המשפט לתעבורה, כי המבקש נהג ברשלנות "ברמה גבוהה", ובכך גרם להתרחשות התאונה ותוצאותיה. לפיכך, הורשע המבקש בעבירות שייחוסו לו בכתב האישום: נהיגה רשלנית, לפי סעיף 62(2) בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); סטייה מנתיב נסיעה, לפי תקנה 40 לתקנות התעבורה (התשכ"א-1961) (להלן: תקנות התעבורה); גרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; אי שמירה על הימין, לפי תקנה 35 לתקנות התעבורה; גרימת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

4. בגזר דין, מיום 3.11.2013, הושתו על המבקש 8 חודשי מאסר, לריצוי בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי - התקבל, ובפסק דין, מיום 8.5.2014, בוטל גזר הדין, והדין הוחזר לבית המשפט לתעבורה, על מנת שיגזור את דינו של המבקש בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (עפ"ת (מרכז) 15083-11-13).

5. ביום 16.9.2014, ניתן גזר דין, שבמסגרתו ייושמו הוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין. בשים לב לערך החברתי שנפגע ולמדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה, נקבע כי מתחם הענישה הראוי נע בין מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר, לריצוי מאחורי סורג ובריח; וכן פסילת רישיון לתקופה שבין 3 ל-8 שנים. לאחר שנשקלו גם נסיבותיו האישיות של המבקש, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: 8 חודשי מאסר, לריצוי בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירה של נהיגה בזמן פסילה; פסילת רישיון למשך 3 שנים; וקנס בסך 3,000 ש"ח, או 60 ימי מאסר תמורתו.

6. המבקש חזר וערער על חומרת העונש לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בית המשפט המחוזי הדגיש, בפסק דינו, כי כפי שנקבע בבית המשפט לתעבורה, מעשיו של המבקש מבטאים רשלנות ברף הגבוה. עם זאת, נקבע, כי העובדה שהמבקש הפליג לחופשה זמן קצר אחרי התאונה, איננה בהכרח מלמדת על היעדר חרטה כנה מצידו; וכן צויין לחיוב עברו התעבורתי הנקי יחסית של המבקש. בנסיבות אלה, הוחלט לקבל את הערעור על חומרת העונש, ולהעמיד את עונש המאסר, לריצוי בפועל, על 4 חודשים. יתר רכיבי גזר הדין נותרו בעינם.

הבקשה לרשות ערעור

7. המבקש לא השלים עם העונש שהושת עליו, ומכאן הבקשה לרשות ערעור, היא הבקשה שלפניי. נטען בבקשה, כי העונש שהושת על המבקש נגזר בעיקרו ממדיניות הענישה המקובלת, ולא ניתן משקל ראוי לנסיבות המקרה הספציפי, כפי שמתחייב מעיקרון הענישה האינדיבידואלית. לטענתו של המבקש, התאונה נגרמה "ללא סיבה הנראית לעין", כשהמבקש לא פעל באופן מחושב או מתוך רצון לגרום לתאונה או לעבור עבירת תנועה אחרת, ובנסיבות אלה, אין מקום ללמוד לעניינו ממקרים אחרים, בהם הושתו על נאשמים עונשי מאסר לריצוי בפועל. טענה נוספת היא, כי לאחר כניסתו של תיקון 113 לתוקף, אין מקום ללמוד ממדיניות הענישה שקדמה לתיקון. בבקשה הוזכרו פסקי דין, אשר בהם נגזרו עונשים קלים יותר בעבירות של נהיגה רשלנית שגרמה לחבלות, אך המבקש ער לכך שקיימת גם פסיקה מחמירה יותר. מטעמים אלה, עתר המבקש להורות כי הוא ירצה עונש את המאסר שהושת עליו, בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

8. הלכה מושרשת היא, כי השגה על חומרת העונש, איננה מצדיקה היעדרות לבקשה לרשות ערעור "בגלגול שלישי". זאת, למעט מקרים מצומצמים אשר ניכרת בהם חריגה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8719/14 בן טולילה נ' מדינת ישראל (14.1.2015); רע"פ 5259/14 זליקובסקי נ' מדינת ישראל (31.8.2014)). המבקש מודע להלכה זו, אך לדבריו, הבקשה לרשות ערעור חורגת מעניינו הפרטני, והיא מצדיקה דין "בגלגול שלישי". לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, אין בידי לקבל טענה זו, ומאחר שהעונש שהושת על המבקש איננו חורג כל עיקר ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים (רע"פ 6579/12 אוחיון נ' מדינת ישראל (9.9.2012)), המסקנה היא כי יש לדחות את הבקשה.

9. למעלה מן הצורך אציין בקצרה, כי גם לגופו של עניין, אין בטענותיו של המבקש הצדקה כלשהי להתערבות בעונש שהושת עליו. מדיניות הענישה הנוהגת, היא רכיב מרכזי ובלתי נפרד ממלאכת גזירת העונש, והדבר אף עוגן בחקיקה (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בהקשר זה, יצוין, כי "אין מניעה משימוש בפסיקה שקדמה לתיקון 113 לחוק העונשין לשם עמידה על מדיניות הענישה הנהוגה. זאת כמובן בזהירות ובשיקול דעת, ותוך שימת לב לכך שהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה גלומות בעונשים שהושתו קודם לתיקון 113" (רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (9.12.2014)). לצד המשקל שניתן למדיניות הענישה הנוהגת, ניכר, כי הערכאות הקודמות נתנו את דעתן לנסיבותיה הקונקרטיות של התאונה, אשר נגרמה כתוצאה מהתנהגותו של המבקש, שאופיינה ב"רף רשלנות גבוה". המבקש סטה מנתיבו, ללא כל הסבר, ופגע ברכב שעמד בשול הימני. המציאות מלמדת, למרבה הצער, כי סטייה של רכב מנתיב נסיעתו, עלולה להיות קטלנית. בנידון דידן, למרבה המזל לא נגדעו חיי אדם, אך נגרמו חבלות חמורות ובלתי הפיכות לעובר דרך, וכן נפגעו מעורבים נוספים. בנסיבות אלה, ובפרט לאחר שבית המשפט המחוזי התערב בגזר הדין והקל בעונשו של המבקש, אינני רואה כל מקום להתערבות נוספת.

10. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

נוכח התוצאה, מתבטלת בזאת החלטתי מיום 20.1.2015, בעניין עיכוב הביצוע. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 15.2.2015, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדרים או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק

מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאגר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ב' בשבט התשע"ה (22.1.2015).

ש ו פ ט